

Katedrale u pustinji

Razmatranja o uličnim prosvjedima

2014.

„Pobunjenik, zato što me danas društvo guši u želi onemogućiti slobodno izražavanje mojeg bića, ja koristim sva oružja u borbi. Pobunjenik protiv mase koja je također moj neprijatelj sa svojim praznovjerjima, moralom, degradiranjima itd. Borim se i protiv mase. Sam u borbi za MOJE iskupljenje, za MOJU slobodu, za MOJU sadašnjost. Sve ostalo mene ne zanima.” Bruno Filippi

11. jula održat će se u Torinu G7 i neizbježno grad će postati teatar — nikad pojam nije toliko odgovarao — organiziranog okupljanja različitih nacionalnih sredina.

Neki anarhisti i anarhistice su također odlučili da pozovu na taj dan, što me vrlo iznenadilo. 11. juli bit će još jedan teatar društvenog bijesa koji je dio jednog svakodnevnog konteksta u kojem je konflikt gotovo nepostojeći (osim u nekim sredinama), koji se često temelji na zahtjevima ili mu je intenzitet vrlo nizak; 11. juli bit će još jedan dan politički koristan za dostizanje prostora u režimskim medijima, još bolje ako bude sukoba i hapšenja, a zatim kad prođe val „ogorčenosti” značajni mir ponovno će zavladati lijepo našom, barem do idućeg uličnog teatra.

Takvi scenariji autonomnih/neposlušnih ne bi trebali biti hrana za pobunjenike/revolucionare. Kako zatim prešutjeti malograđanske zahtjeve zbog kojih se poziva na prosvjede i koji su u potpunosti neprihvatljivi? Porezi, izrabljivanje radnika? Ali mi, koji smo za uništenje rada, za ukidanje plaća, kakve veze imamo s ovim temama, osim kritike upućene onima koji umjesto da se bore za uništenje postojećeg sistema izrabljivanja, upravo se istom obraćaju tražeći u suštini neku vrstu „reforme” sebe samog? Jasno je da oni koji žele dostići moć, a ne njegovo uništenje, mogu samo kritizirati loše rukovođenje političkih institucija, ostavljajući netaknutima smisao i strukturu, bez dovodeći zaista u pitanje njihov opstanak, ali anarhisti što mogu tražiti od države i institucija? Ili se pak netko pokorio (vrlo opasnoj) logici „posrednih borbi”? Zar smo dakle postali sindikalisti pobune? Kakve veze imamo mi s naricaljkama o ukidanju usluga, budući da ih pruža država? Zar smo dakle stigli do logike milostinje, ops, socijalne države i u anarhističkim sredinama? Ne vjerujem.

Netko će odgovoriti da je potrebno sudjelovati kako se ne bi ostavilo prostora „onima”, ali zar ne primjećujemo da igramo partiju s označenim kartama? Ova dan se priprema mjesecima u galaksiji autonomije, koja svojim sloganima (s nepodnošljivim „vidimo se 11.” zalijepljenog na bilo šta. . .) stvara sliku sindikalne borbe, dakle ne dovodi stvarno u pitanje skup simbola pod imenom država, vlast itd. . . , već u stvari traži njihovo poboljšanje u „narodnom” smislu, bez diranja temeljnih struktura. Ne čini mi se da su anarhisti i anarhistice pokušali izmijeniti sadržaj dana, dakle sudjelovati i začepiti nos, možda samo zbog bojazni da ne bi ispali iz „društvenih borbi”, kao da zaglupljena i reakcionarna masa ne očekuje ništa drugo osim oslobodilačke riječi onih bez zastava.

Uz to, prosvjed 11. jula se obraća onima tko dobrovoljno prihvaćaju vlastite okove, onima koji ih štite — pravo na rad! — onima koji tiho traže samo da ih malo olabave, možda oboje u crveno. Obraća se civilnom društvu koje pozdravlja djelovanje „dobrih” sudaca i ogorčeno je zbog gnusnosti „loših”; koje kaže „neka svi odu” — slogan koji je u biti reakcionaran, koji ne kritizira strukturu već njome upravlja — tražeći „poštene” službenike; koje želi reformu zatvora, a ne njihovo uništenje; koje odbija nasilje ali se može istom izložiti. Kakve veze imamo mi sa glupim krdom? Zar imamo možda religiozne namjere da iskupimo mase putem Riječi? Ako je tako zar ne bi onda bilo bolje — za vas! — organizirati misu pod znakom zaokruženog A (ali ipak se nadamo da nećete!) umjesto da sudjelujete na liturgijama crvene zvijezde, u nadi da ćete pronaći malo vlastitog prostora? Ponekad mi se čini da oni koji propovijedaju socijalni anarhizam unutar svakodnevnih borbi masa posjeduju sindikalističko ponašanje koje se zalaže za posredne borbe, ali ne kao privremenu strategiju, s kojom se ionako ne slažem, već iz straha da sugovornik ne bi mogao shvatiti

o čemu govore. . . i s tim se slažem, ne mogu shvatiti smisao potpunog oslobođenja zato jer se toga jako plaše, možda to i ne žele, i neće sigurno zbog 1000 riječi ili 1000 prosvjeda promijeniti mišljenje. Tko se sam ne oslobodi ne može ga nitko drugi osloboditi i raskinuti lance koji ga primoravaju iznutra, to je potpuno individualni proces koji prolazi mračnim putovima. Zar mislite da to možete objasniti? Ponavljam, velike ulične liturgije kao što je ova ne bi nas se trebale ticati, niti kao „kritičko sudjelovanje” zato što ćemo još jednom biti samo sporedni likovi u igri raznih autoritaraca.

„Drugi su zaista odvratni, jedino moguće društvo je u nama samima”. Oscar Wilde

Zar zaista mislite da veći ili manji ulični prosvjedi imaju smisla? Organizirajte ih. Ja osobno smatram da je direktan napad, a na posredstvom autoriteta u svim svojim oblicima, put koji mi najviše priличи. Korist? Užitek akcije, zaglušan urlik protiv oluje reakcije, uspravan na pramcu ne saginjem se, prelazim u protunapad. Korist. . . ali da li ste baš tako sigurni da je ulica „korisna”? Da je nekome potrebna kako bi „otvorio oči”? Ili su nam dinamike koje vode od naricaljki do bijesa nepoznate, kao svima uostalom? Ako je ova posljednja tvrdnja točna zar nije mudrije djelovati onako kako je srodnije vlastitim osjećajima, a ne kako je korisnije lažima socijalne pedagogije? Osim toga, zar nisu i ulice sasvim autoreferencijalne u korist „kolektivne individualnosti” koja je — pored svega — zaista smiješan oksimoron?

Kad sve to i ne bi bilo dovoljno, smatram zaista nesnosnim činjenicu da se treba pokrenuti na dane kada odredi neprijatelj, po interioriziranoj otporskoj logici koja bi ipak trebala ostaviti prostora i neprekidnom napadu na izrabljivanja i autoritet. Pokrenuti se kao „odgovor na . . .”, nadasve s određenim premisama, znači u nekoj mjeri opravdati i legitimirati autoritet protivnika, ali protivnici postoje u igri u kojoj se dijele pravila, na primjer u takozvanoj demokratskoj dijalektici, ali mi pubunjenici/revolucionari koji se protivimo njihovim normama, njihovoj demokraciji i zbog toga nas napadaju, što će nam protivnici? Mi imamo neprijatelje, s kojima nema pregovara.

Nisam a priori protiv prosvjeda, ali oni trebaju biti dio konteksta realnog i svakodnevnog napada na autoritet, koji je danas definitivno ograničen, i taj bi napad trebao imati prave revolucionarne temelje u anarhističkom smislu. Sada i odmah zato što sada i ovdje živimo. Ne osuđujem se dakle na inerciju, ja samo gledam na borbu sa drugačije perspektive. Ne radi se o mirovanju, radi se o se sistematičnom napadu akcijama svih oblika i dimenzija na autoritet, slijedeći logiku malih grupa i afiniteta.

11. juli će biti predstava reformističkog, buržoazijskog, konzervativnog disidentstva. Neka svatko zauzme svoj stav prema tom danu, i nemojmo opet započeti s uobičajenim žalopojkama zato što smo nasjeli. . .

„Bez obzira na političke ideje koje netko ima, jedino pouzdano je da drugovi koji žele aktivno sudjelovati u anarhističkoj borbi trebaju razumjeti greške neprijatelja i biti korak ispred njega, razmatrajući vlastite poteze uz mnogo pažnje i strpljenja. Kako bi izbjegli nesmotrene poteze, ali bez da to dovede do inercije”. Nikos Romanos

„Glupost pokreta kada se ne uzima u obzir neodgodivost napada i da će zatvor uvijek biti logičan slijed za sve one koji žele uništiti sistem. Država i kapitalizam imaju ogromno oružje i naoružane vojnike, za suzbijanje nereda, ali kada se uspoređi kako na tisuće osoba koje prosvjeduju za povišenje plaća ne predstavljaju opasnost za moć, u odnosu na one pojedince koji samo „pale” nešto od njihovih vlasništva, izjavljujući da neće više biti podjarmljeni, i dokazuju moći da ne odgovaramo više na njezin uobičajeni jezik kontrole.” Eat

M.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

20. 06. 2014.

Katedrale u pustinji
Razmatranja o uličnim prosvjedima
2014.

Naslov originala: „Cattedrali nel deserto. Riflessioni intorno all'11 luglio”; s talijanskog prevela Erika
radioazione.org

<http://anarhisticka-biblioteka.net>